

mod Albersbestemmelserne i § 19, imod Bestemmelserne om Tilgang og Afgang, og deri ligger den naturlige Forklaring af, at den ærede Ordfører blot omtalte disse Spørgsmaal. Jeg skal, som sagt, isvrigt slet ikke gaae nærmere ind paa Sagen. Jeg vil kun atter fremhæve, at det har været mig magtpaaliggende, saavidt muligt, ved Samtale med dem, der kjendte Forholdene, at sætte mig ind i, hvad der har været den virkelige Tankegang med Hensyn til Caserneringsspørgsmaalet, og at det er i Henhold til denne min Overveelse, at jeg udtaler, at Sagen efter mit Skjønne forholder sig saaledes, at Caserneringen er et væsentligt Moment i hele Forslaget, og at dette altsaa vil blive rammet i sin inderste Kjerne, dersom man tager Caserneringsbestemmelsen bort. Nu siger det ærede Medlem for 8de Kredts (Brinck-Seibelin) vel, at Forslaget om Officereskolen har faaet en væsentlig anden Charakter ved de Forandringer, som det er undergaaet her i Thinget. Dertil vil jeg imidlertid blot svare, at efter min Mening — jeg maa naturligviis respectere den modsatte Mening — har Forslaget ikke modtaget nogen væsentligere Forandring. Det ærede Thing vil erindre, at de besluttede Forandringer ere foretagne efter Forslag af Marineministeren og paa hans Ansvar, og han maa jo mene, at Forslaget ikke derved er undergaaet nogen mere væsentlig Forandring, end at han vil see sig istand til med disse Forandringer at hævde og gennemføre det i det andet Thing. Jeg tør derimod sige, at Forslaget bliver i sit Princip meget omdannet, dersom man borttager Caserneringsbestemmelsen.

Brinck-Seibelin: Jeg vil blot ligeoverfor de Betragtninger, som vi nu hørte fra det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts (Krieger), gjøre gjældende, at jeg dog troer, at der havde været fuldstændig Anledning for Ordføreren i Folkethinget til ved den oftere antydede Leilighed at udtale sig om Caserneringsbestemmelsen, dersom man overhovedet anfaae den som Noget, paa hvis Dphøvelse Folkethingets Udvalget ikke kunde gaae ind; thi de ærede Medlemmer maae vel erindre, at det, som dengang forelaa til Forhandling i det andet Thing,

og overfor hvilket Ordføreren udtalte sig, som han gjorde, var et af Marineministeren fra Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse gjenoptaget Forslag, og i dette Forslag havde Marineministeren nepos ikke nogen Bestemmelse om Caserneringen. Der havde altsaa været fuld Høie for Ordføreren til, dersom han havde meent, at denne Bestemmelse ubetinget burde bibeholdes, da derom ligesaa vel som om de andre Punkter i Forslaget at udtale, at det var Noget, hvorom Udvalget ikke kunde forandre sin Ansæelse.

Bloug: Ligesaalidt som jeg ifjor under Behandlingen af Forslaget til Hærloven troede at burde fastholde Forslag, som mødte bestemt Modstand fra Ministerens Side, ligesaalidt vil jeg gjøre det i denne Sag, fordi jeg ønsker den snarligt ført tilende, og navnlig vil jeg da heller ikke være med til at vedtage Noget, som jeg nu har Grund til at troe vil støde paa stærk Modstand i det andet Thing. Jeg skal altsaa, for mit Vedkommende fratræde det foreliggende subsidiaire Forslag og afholde mig fra at stemme for det. Men jeg ønsker dog at sige, hvorfor jeg havde tiltraadt det. Det var, fordi det forekom mig, at det, da Eleverne i Officereskolens yngste Klasse ikke alle ere bestemte til at blive Statens Embedsmænd, vilde stride imod alle hidtil gjældende Regler, at Staten ikke blot meddeelte dem fri Underviisning, men ogsaa sørge for deres Underholdning, saalænge de vare i Klassen. Dette var Hovedgrunden, hvorfor jeg troede, at det var rigtigst, at Staten kun paaatog sig at underholde Eleverne i den øverste Klasse. Den Grund, som den høitærede Marineminister anførte for det Modsatte, nemlig at man kunde berygte, at Skolen ellers ikke vilde faae tilstrækkelig Tilgang, lægger jeg slet ingen Vægt paa; jeg troer aldeles ikke, at der vilde være nogen Fare for, at den ikke da skulde faae tilstrækkelig Tilgang. Jeg skal derimod indrømme, at Beføstningen ved et saa lille Antals Underhold ikke er overordentlig stor, og naar Bestemmelsen derom altsaa er en Betingelse for, at Lovforslaget kan blive til Lov, skal jeg ikke modsætte mig, at det vedtages, som det nu lyder, idet jeg indrømmer, at der nok